

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XII. Camillus abdicat se officio Generalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

CAPVT XII.

Camillus abdicat se Officio Generalis.

CVM noua illa Bulla, tantis votis à Camillo expetita & accepta, sufficientibus iam experimentis probata esset minùs Religioni commoda, ac iam ipsemet oculis ipsis videret, ob exiguas noui Ordinis vires, & ob grauissimas difficultates quotidie in apertum erumpentes, non posse se, quod tantopere desiderauerat, omnino & penitus exequi, saltem bonam hanc & promptam animi sui voluntatem Domino offerens, & dies suos in pace bona finire desiderans, discedere deinceps à gubernaculo constituit, & se à Generalis Magistratu abdicare. Et quia hæc cogitatio (vt suprà est indicatum) vsque ab illo tempore eum incessit, quo Neapoli in grauem inciderat inualetudinem, ibi primùm de ea contulit cum P. Ferdinando à sancta Maria Carmelitano Discalceato sibi amicissimo, deinde Romæ cum P. Flaminio Ecclesiæ nouæ, & cum P. Bartholomæo Riccio, Societatis IESV, & cum P. Fratrem Sancti Guardiano Capuccinorum; atque etiam crebrò cum R^{mo} D. Antonio Seneca Episcopo Anagninensi: ac denique mentem suam omnem aperuit Cardinali Ginnasio Protectori,
à qui-

204 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
à quibus omnibus, vt mea est sententia, variè
responsum est: alijs dicentibus posse id face-
re, alijs negantibus; nonnullis timentibus, ne
si à Religionis discederet gubernaculo, ali-
quod ipsa Religio per eam discessionem pa-
teretur detrimentum. Verùm ipse, ad om-
nem eximendum ex animo scrupulum, bis
ad summum Pontificem adiit, & quid ad
exonerandam suam conscientiam destina-
ret, clarè exposuit. Respondit autem Ponti-
fex, se cum Cardinali Ginnasio Protectore
super eo negotio tractaturum. Hic verò ad
solam Camilli quietem respectum habens,
quòd iam senex & infirmus esset, eius fuit
opinionis, vt ipsius abdicatio admitteretur.
Itaque considerans id actu publico esse fa-
ciendum, è bono communi iudicauit Con-
cilium coram se conuocare, in quo non tan-
tùm is actus decenter ac consentaneè pera-
geretur, verùm etiam de successione tra-
ctaretur. Accersitis igitur Romam cunctis
Prouincialibus ad secundam Octobris an-
ni M. D. C. VII. Camillus in ipso Cardinalis
Palatio flexis humi genibus, officio Genera-
lis se abdicauit, adiecitque, se cuiuscumque al-
teri priuilegio aut prerogatiuæ, quæ ipsi no-
mine Fundatoris restare possent, renuntiare,
idque ita se intelligere, ac cupere, vt in omni-
bus & omni modo sanctæ obedientiæ iugo
subie-

subiectus esset. Qua renuntiatione breuiter summamque laudata ac prædicata, respondit Illustrissimus Cardinalis, ea non obstante prorsus velle, vt plus ei honoris post renuntiationem haberetur quam ante: tum quòd insignis eius probitas mereretur, tum quòd Pater esset totius Religionis. Verùm Camillus propositi sui tenax, eodem vespere aggressus est modestiæ suæ atque humilitatis illustria exempla edere, cum in cœnatione non ampliùs ad primum locum, sed instar cuiuscumque alterius Subditorum ad communem aliorum Sacerdotum mensam sessum iuit. Quod non absque multorum lacrymis atque mœrore est conspectum. Præter hæc iussis postridie manè domesticis omnibus congregari, publicè declarauit abdicationem suam, illosque ad perfectam obedientiam successori suo exhibendam exhortatus est; atque etiam litteras ad vniuersam Religionem super eadem re dimisit: quarum vnæ, quas ad Florentiæ Fratres dedit, erant huiusmodi:

Iam credo intellexeritis, quomodo magna mea cum voluptate Generalis officio renuntiauerim. Erit hoc, vt spero, ad Dei gloriam, & ad Religionis bonum, ac speciatim etiam meum. Superest autem, vt in agendis Deo immortaligratijs me adiuuetis, ac pro me illum deprece-
mini,

mini, ut eum exinde fructum colligam, quem Dominus noster exposcit. Ego vestri amantissimus Pater, ut fui semper, ita nunc ero. Dominus vos benedicat. Româ, decimo quarto Octobris, anno M. DC. VII.

*RR. Patres & charissimi Fratres
Vester in Domino Frater*

CAMILLVS de Lellis.

Vt verò ad electionem Vicarij ventum est, qui ipsius loco Religionem administraret, electus fuit P. Blasius Oppertis, eo tempore Prouincialis Neapolitanus: qui etiam à Sua Sanctitate cùm Breui Apostolico, dato ad decimam tertiam Octobris anno M. DC. VII. approbatus & confirmatus fuit. Huic autem abdicationi adfuere Cardinalis Ginnasius Protector, Reuerendissimus D. Antonius Seneca Episcopus Anagniensis, valdè studiosus eiusdem nostri Patris, & peramicus, Hadrianus Barra, Cæsar Boninus, & Marchisellus Locatellus Consultores, Alexander Galus Prouincialis Romanus, Blasius Oppertis Prouincialis Neapolitanus, Sanctius Cicatellus Prouincialis Mediolanensis, Franciscus Pizzornus Prouincialis Bononiensis, Franciscus Antonius Niglius Prouincialis Siculus, & Marcellus Mansius Secretarius Congregationis. Quorum haud dubiè ne vnus quidem dictæ abdicationi vñquam consentisset,

fisset, nisi multa eius commiseratio speciatim
 eos adegisset, vt ne scilicet amplius ipsum ita
 se per labores & itinera terra marique debi-
 litantem ac consumentem cernerent. Ad
 quod se obligatos in conscientia ratione of-
 ficij quod sustinebant, arbitrabantur. Ille au-
 tem tanta cum spirituali sua voluptate tan-
 dem onus deposuit, vt cum iisdem Patres
 Prouinciarum Romam appulissent, ipse om-
 nibus sua manu pedes lauerit, exosculatusque
 sit. Vnica res tantum erat, quæ illum nonni-
 hil angebat, nempe quod Religionem graui-
 tate alieno pressam videbat, quod omne con-
 tractum fuerat ob varias necessitates, & no-
 minatim ob magnum personarum nume-
 rum (qui tum in seruitio pauperum in Xeno-
 dochijs degebat) sustentandum. Qua in re
 profectò tam altum atque excelsum gerebat
 animum, vt ferè potius prodigum censes,
 quàm liberalem, possesque illi istum Dauidis
 versiculum optimè accommodare: *Dispersit,
 dedit pauperibus: iustitia eius manet in seculum
 seculi.* Ac tamen si tantis oppressa grauami-
 bus esset Religio, nihil tamen vquam po-
 tuit Camillum separare ab ardenti charitate
 Iesu Christi, suorumque pauperum: non æris
 alieni pondus, non labores, non morbi, non
 mortes, non aliud quodcumque perpe-
 graue, triste, asperum. Quod verò præ ceteris
 omni-

208 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
omnibus semper in Patre nostro fuit com-
mendabile, hoc est, quòd licet tantum pecu-
niarum in pauperum & Religionis vsus com-
moda que expenderit, nihil tamen profusus in
priuatam vtilitatem suam aut commodita-
tem deriuarit aut conuerterit. Nam semper
seu in victu, seu in vestitu, seu in alio quocum-
que vsu, strictissimus sanctæ paupertatis ob-
seruator, & amator communitatis fuit.
Quippe qui hæc solùm delicias suas fecerit,
famem, sitim, vigilias, labores, fatigationes,
calices amaros, contemptus, fastidia, irrision-
es, denique amarissimam Iesu Christi cru-
cem, hoc est, sanctam sui depressionem atque
mortificationem, cum omni eo quòd homi-
nibus mundanis odio esse solet, atque abo-
minationi.

CAPVT XIII.

*Camilli exercitia post officij Generalis
abdicationem.*

Postquam se exolutum ac liberum ab
omni genere gubernationis sensit Ca-
millus, repositâ in Dei manibus omni Reli-
gionis curâ, cœpit confestim nouas resumere
spiritus vires, ad reliquum dierum in arrepta
perfectionis semita gloriosè consumman-
dum: solitus in hoc vitæ nouæ principio di-
cere